

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Weigt

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa **(...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.**

przeciwko **D. S.**

o **zapłatę,**

I. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 3.330 (trzech tysięcy trzystu trzydziestu) złotych i 89 (osiemdziesięciu dziewięciu) groszy z liczonymi w stosunku rocznym odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 2.593 (dwóch tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu trzech) złotych i 28 (dwudziestu ośmiu) groszy od dnia 17 grudnia 2015 r. od dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. oddała wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 134 (stu trzydziestu czterech) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie na rzecz adwokat A. M. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych, w tym 138 (sto trzydzieści osiem) złotych podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu D. S. z urzędu.

SSR Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

(w postępowaniu uproszczonym)

W dniu 28 września 2015 r. powód (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zażądał zasądzenia od pozwanego D. S. kwoty 3 330,89 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 2 593,28 zł od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód 16 grudnia 2013 r. udzielił pozwanemu kredytu w zakresie umowy o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej, w ramach którego pozwany otrzymał limit w wysokości 3 500 zł. D. S. zobowiązał się do spłaty kredytu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami generowanymi na podstawie zawartej umowy. Pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty, w związku z czym po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość zadłużenia stała się wymagalna w dniu 18 lipca 2015 r. Wobec dalszego braku spłaty zadłużenia powód dochodzi

należności w oparciu o zawartą umowę, wskazanej w wyciągu z ksiąg banku z dnia 3 września 2015 r., na którą składają się następujące kwoty: należność główna w wysokości 2 593,28 zł, odsetki od kwoty wykorzystanego limitu liczone od dnia 16 grudnia 2013 r. do dnia 3 września 2015 r. w kwocie 372,53 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 365,08 zł oraz dalsze odsetki naliczane w stosunku rocznym od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty niespłaconego kapitału, tj. od kwoty 2593,28 zł w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Wobec powyższego pozew jest zasadny.

Postanowieniem z dnia 5 października 2015 r. Referendarz sądowy z Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w VI Wydziale Cywilnym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do sądu właściwości ogólnej pozwanego, zgodnie z przepisem art. 505 [33] k.p.c.

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2017 r. Sąd ustanowił dla D. S. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 19 kwietnia 2017 r. pozwany D. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, a w przypadku uwzględnienia powództwa o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty oraz nieobciążanie go kosztami procesu. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew D. S. przyznał, że zawarł z powodem umowę kredytową, jednakże nie została ona skutecznie wypowiedziana, albowiem w dacie doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy D. S. był pozbawiony wolności, nie miał zatem możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia, a tym samym obrony swoich praw. Powód nie ma zatem podstaw do dochodzenia należności określonej umową, która nie została wypowiedziana. D. S. wniósł również – w przypadku uwzględnienia powództwa - o rozłożenie zasądzonej należności na raty oraz odstąpienie od obciążania kosztami postępowania albowiem z uwagi na fakt pozbawienia wolności oraz brak oszczędności nie miałby możliwości podolania tym zobowiązaniom.

Dnia 17 maja 2017 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna w We W. złożyła replikę na odpowiedź na pozew podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w całości. W odniesieniu do zarzutu bezskutecznego wypowiedzenia umowy powód wskazał, że doręczenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy nastąpiło na adres wskazany przez pozwanego w umowie. Doręczenie to nastąpiło w trybie zastępczym. Pozwany zaś, wbrew postanowieniom umowy, nie zawiadomił o zmianie swojego miejsca zamieszkania. W ocenie powoda D. S. miał możliwość zapoznania się z treścią przesłanego pisma, czego jednak nie uczynił z własnej woli. Ponadto powód wskazał, że brak jest podstaw do rozłożenia zasądzonej należności na raty oraz do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami postępowania. Powód złożył również pismo procesowe, w którym wskazał, że nawet gdyby przyjąć, że wypowiedzenie umowy kredytu było nieskuteczne, to roszczenie stałoby się wymagane najpóźniej 19 grudnia 2015 r., albowiem doszło do wydarzeń wykluczających możliwość przedłużenia umowy o kolejny rok.

Podczas rozprawy w dniu 30 sierpnia 2017 r. D. S. oświadczył, że korzystał z kredytu przyznanego przez powoda, nie spłacił powstałego zadłużenia i nie wie ile aktualnie ono wynosi, ale nie uchyła się od obowiązku dokonania zapłaty i akceptuje wyliczenia powoda, aktualnie nie ma jednak możliwości uregulowania swoich zobowiązań, gdyż pozostaje pozbawiony wolności, nie ma żadnych oszczędności, a w zakładzie penitencjarnym nie pracuje zarobkowo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 16 grudnia 2013 r. D. S.- w umowie zwany dalej posiadaczem karty lub posiadaczem - zawarł z (...) Bank (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. - w umowie zwanym dalej bankiem - umowę o kartę kredytową VISA Castorama o nr (...). Zgodnie z treścią umowy bank przyznał posiadaczowi limit kredytowy do kwoty 3 500 zł, do korzystania z którego otworzył i prowadził rachunek karty kredytowej nr (...), zwany dalej rachunkiem karty oraz wydał kartę kredytową V. Castorama zwaną dalej kartą (§1). Posiadacz mógł dysponować środkami udostępnionymi w ramach limitu kredytowego dokonując transakcji gotówkowych i bezgotówkowych (§2). Zgodnie z § 3 ust. 1 oprocentowanie nominalne kwoty wykorzystanego limitu kredytu wynosiło czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. § 4 ust. 7 umowy stanowił, że brak wymaganej spłaty minimalnej określonej na wyciągu powoduje naliczenie odsetek od kapitału przeterminowanego i stanowi podstawę do wszczęcia działań windykacyjnych związanych z dochodzeniem spłaty zobowiązań. Stopa odsetek karanych miała charakter

zmienny i wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Umowa została zawarta na okres jednego roku, tj. do dnia 16 grudnia 2014 r., przy czym Bank miał odnawiać umowę na kolejne roczne okresy o ile posiadacz nie wypowie umowy najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, albo nie zajdą inne zdarzenia, określone w regulaminie wykluczające możliwość odnowienia umowy (§ 9). Regulamin, tabela oprocentowania oraz tabela opłat i prowizji stanowiły integralną część umowy (§ 13).

Zgodnie z regulaminem - § 5 ust. 1 lit a rozwiązanie umowy następuje po upływie okresu, na jaki została zawarta, jeżeli zaszły okoliczności powodujące nieprzedłużenie umowy. Zgodnie zaś z § 5 ust. 6 od całości wymagalnego kapitału bank nalicza odsetki w wysokości wskazanej w umowie dla kapitału przeterminowanego. W myśl § 6 ust.1 lit c regulaminu bank mógł wypowiedzieć umowę w przypadku braku wymaganej spłaty minimalnej przez okres 2 miesięcy, po uprzednim wezwaniu posiadacza do zapłaty zaległych spłat minimalnych lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. O wypowiedzeniu umowy bank zawiadamia posiadacza rachunku kredytowego pisemnie, podając powód wypowiedzenia oraz informując o dalszym trybie postępowania, w szczególności o wysokości zadłużenia wobec banku i terminie spłaty tego zadłużenia (§ 6 ust. 2). Bank mógł wstrzymać odnowienie umowy limitu w sytuacji określonej w § 6 ust. 1. N. umowy limitu było równoznaczne z jej rozwiązaniem po upływie okresu na jaki została zawarta i oznaczało równoczesne rozwiązanie umowy o kartę (§ 7 ust. 2).

D. S. w powyższej umowie wskazał ul. (...) w S. jako adres do korespondencji. Zgodnie z § 8 ust 1 regulaminu posiadacz karty był zobowiązany do powiadomienia banku o zmianie swoich danych osobowych oraz danych adresowych.

W okresie od 16 grudnia 2013 r. do 23 marca 2015 r. D. S. korzystał z wydanej mu karty kredytowej. Na dzień 21 lipca 2015 r. na rachunku karty odnotowano zadłużenie w wysokości 3 278,22 zł.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa wraz załącznikami - k. 18-19, 20, 21, 24-27, 28;
- historia rachunku - k. 22-23;
- zeznania D. S. - k. 198.

W dniu 24 marca 2015 r. D. S. został zatrzymany i osadzony w Areszcie Śledczym w S., gdzie nieprzerwanie przebywa do dziś, początkowo jako tymczasowo aresztowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 26 marca 2015 r. (sygn. akt V Kp 308/15) na okres 3 miesięcy, który to okres był następnie przedłużany, a aktualnie jako skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 lipca 2016 r. (sygn. akt III K 67/16) na karę łączną 8 lat pozbawienia wolności. Koniec kary przypada na styczeń 2024 r.

Po osadzeniu D. S. nie zawiadomił banku o zmianie adresu do doręczeń. Nikt nie przekazywał mu korespondencji przychodzącej na adres ul. (...) w S.. W zakładzie penitencjarnym pracuje nieodpłatnie, nie posiada żadnych dochodów ani oszczędności.

Dowód:

- informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – k. 113-115;
- postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w S. z 26 marca 2015 r. – k. 132-145;
- protokół zatrzymania – k. 146-147;
- zeznania D. S. - k. 198.

W dniu 10 kwietnia 2015 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. sporządził pismo skierowane do D. S. zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o limit kredytowy i kartę z 16 grudnia 2013 r., z 61 dniowym

okresem wypowiedzenia, w związku z brakiem wymaganej spłaty minimalnej przez okres co najmniej 2 miesięcy. Bank poinformował posiadacza, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu stanie się wymagalna i będą od niego naliczane odsetki karne wg oprocentowania dla należności przeterminowanych, które na dzień niniejszego pisma wynoszą 10% w stosunku rocznym. Na dzień sporządzenia oświadczenia zadłużenie wobec banku wynosiło 3 083,49 zł.

Powyższe oświadczenie zostało wysłane 17 kwietnia 2015 r., przesyłką poleconą za potwierdzeniem odbioru na wskazany w umowie adres korespondencyjny D. S. – ul. (...), S., a następnie zwrócone jako niepodjęte w terminie.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy z dnia 10 kwietnia 2015 r. – k. 29-30.

W dniu 3 września 2015 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że z tytułu umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 16 grudnia 2013 r. w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie D. S. na łączną kwotę 3 330,89 zł oraz dalsze odsetki, które obciążają dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia niniejszego wyciągu do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 2 593,28 zł, wg zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości co do należności głównej i w przeważającej części co do roszczenia odsetkowego.

Powyższy stan faktyczny był niesporny co do swojej genezy – tj. zawarcia przez strony w dniu 16 grudnia 2013 r. umowy kredytu odnawialnego. Pozwany przyznał fakt zawarcia tej umowy oraz to, że korzystał z przyznanego limitu. Nie kwestionował również wysokości powstałego z tego tytułu zadłużenia. Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez powoda oraz pozwanego. Dokumenty te nie budzą wątpliwości co do swojej prawdziwości, nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron, co czyni je wiarygodnymi i przydatnymi do rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Uzupełniająco dla ustaleń stanu faktycznego posłużyły zeznania przesłuchanego w charakterze strony D. S., którym Sąd dał wiarę w całości jako w pełni korespondującymi z dowodami z dokumentów. Pozwany zakwestionował jednak skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu podnosząc, że w dacie doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy był pozbawiony wolności, wobec czego nie można przyjąć, by oświadczenie to zostało złożone skutecznie, albowiem nie miał możliwości zapoznania się z jego treścią. W odpowiedzi na ten zarzut powód wskazał, że pozwany nie zawiadomił go o zmianie adresu, pod którym mógłby odbierać korespondencję, co czyni - w świetle postanowień umowy, skutecznym doręczenie spornego oświadczenia na adres wskazany przez kredytobiorcę w umowie.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z pozwanym umowy o kartę kredytową VISA Castorama z 16 grudnia 2013 r. Podstawą prawną jego roszczenia jest – oprócz ww. umowy przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. z dnia 7 listopada 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1988)), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Przy umowie kredytu odnawialnego oraz karty kredytowej kredytobiorca nie jest obowiązany do zwrotu całości kwoty kredytu, lecz jedynie do spłaty wykorzystanego limitu kredytowego poprzez dokonywanie wpłat, których wysokość oraz termin płatności są określane w wyciągu z rachunku. Posiadacz karty

zobowiązany był do spłaty całego zadłużenia dopiero w sytuacji rozwiązania umowy. O ile wysokość zadłużenia D. S. nie była kwestią sporną, o tyle spór powstał co do skuteczności rozwiązania umowy poprzez jej wypowiedzenie przez powoda, który wskazał, że wobec braku spłaty minimalnej za okres co najmniej dwóch miesięcy wypowiedział pozwanemu umowę – zgodnie z § 6 ust 1 lit c regulaminu – oświadczeniem z 10 kwietnia 2015 r. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanego, iż nie sposób uznać, aby oświadczenie powoda zostało skutecznie doręczone D. S.. Zgodnie z przepisem art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Mając na uwadze powyższy przepis koniecznym okazało się ustalenie, czy doręczenie korespondencji z dnia 10 kwietnia 2015 r. zostało dokonane w sposób, który umożliwił pozwanemu zapoznanie się z jej treścią. Dojście oświadczenia woli do adresata w taki sposób, by mógł on zapoznać się z jego treścią, polega na stworzeniu przez składającego takiej sytuacji, w której adresat oświadczenia może zapoznać się z nim w zwykłym toku czynności (rzeczywiste zapoznanie się nie ma natomiast znaczenia). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 17 marca 2010 r. (sygn. akt II CSK 454/09, Legalis 223290) dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi, który może to domniemanie obalić wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią. Adresat pisma zawierającego oświadczenie woli, aby się uchronić od skutków domniemania prawnego przewidzianego w art. 61 k.c., musi wykazać, że nie był w stanie zapoznać się z treścią oświadczenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 28 lutego 2002 r., sygn. akt III CKN 1316/00, Legalis 59258).

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego D. S. nieprzerwanie od 24 marca 2015 r. pozostaje pozbawiony wolności, początkowo jako zatrzymany, następnie tymczasowo aresztowany, aktualnie zaś jako skazany. Pobyt w zamkniętej jednostce penitencjarnej uniemożliwił mu odbiór korespondencji kierowanej na wskazany w umowie adres do doręczeń - pozwany nie miał fizycznej możliwości jej odbioru. W ocenie Sądu D. S. skutecznie wykazał, że nie miał możliwości zapoznania się z oświadczeniem woli powoda i tym samym obalił domniemanie z art. 61 § 1 k.c., co z kolei powoduje, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana pismem powoda z dnia 10 kwietnia 2015 r. Zaznaczyć przy tym należy, że słusznie powód zarzucił, iż D. S. był zobowiązany do zawiadomienia o zmianie swojego adresu zamieszkania, jednakże w ocenie Sądu dotyczy to jedynie sytuacji dobrowolnej zmiany miejsca zamieszkania, nie zaś sytuacji przymusowego osadzenia w zakładzie karnym. Co prawda pozbawienie pozwanego wolności stanowiło konsekwencję jego działań, jednakże nie sposób przyjąć, by stało się to z woli pozwanego. Ponadto pozbawienie wolności, a w szczególności w warunkach tymczasowego aresztowania, znacznie utrudnia jakikolwiek kontakt ze światem zewnętrznym. Za zasadne należy zatem uznać twierdzenie pozwanego, że nie miał on możliwości zawiadomienia banku o zamianie adresu, pod którym mógłby odbierać korespondencję.

Mając na uwadze, że do wypowiedzenia umowy nie doszło z dniem 18 lipca 2015 r. Sąd uznał, że umowa uległa rozwiązaniu z dniem 16 grudnia 2015 r., tj. po upływie kolejnego rocznego okresu, na który została zawarta – w trybie § 5 ust 1 lit a regulaminu w zw. z § 7 ust 2 regulaminu, zgodnie z którymi rozwiązanie umowy następuje po upływie okresu, na jaki została zawarta, jeżeli zaszły okoliczności powodujące nieprzedłużenie umowy; bank może wstrzymać odnowienie umowy limitu w sytuacji określonej w § 6 ust. 1. N. umowy limitu jest równoznaczne z jej rozwiązaniem po upływie okresu na jaki została zawarta i oznacza równoczesne rozwiązanie umowy o kartę. Skoro § 6 ust. 1 lit c regulaminu był podstawą do wypowiedzenia umowy, to tym bardziej należało uznać, że stanowił on również podstawę do wstrzymania odnowienia limitu.

Niezależnie od powyższego, nawet gdyby przyjąć, że pozwany miał możliwość zapoznania się z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy, wskazać należy, że zgodnie z § 6 ust.1 lit c regulaminu wypowiedzenie umowy winno zostać poprzedzone wezwaniem do zapłaty. Powód nie przedłożył zaś żadnego dowodu na okoliczność, że wypowiedzenie umowy było poprzedzone wezwaniem do zapłaty, co w świetle regulaminu było warunkiem skutecznego wypowiedzenia umowy.

Mając zatem na uwadze ustalenie, iż rozwiązanie umowy nastąpiło z dniem 16 grudnia 2015 r., przy uwzględnieniu tego, że pozwany nie kwestionował istnienia jak i wysokości powstałego zadłużenia powództwo co do roszczenia głównego zostało w całości uwzględnione (pkt. I wyroku).

O odsetkach należnych powodowi od kwoty zaległego kapitału czyli kwoty 2 593,28 zł Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Umówiona przez strony wysokość odsetek wynosi czterokrotność stop kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, co wynika wprost z postanowień umowy. Wobec powyższego odsetki karne od kwoty 2 593,28 zasądzono od dnia 17 grudnia 2015 r., tj. od pierwszego dnia po rozwiązaniu umowy, skutkującym postawieniem w stan wymagalności całości zobowiązań posiadacza rachunku zastrzegając jednocześnie, iż ich wysokość nie może przekraczać odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ kc). W pozostałym zaś zakresie – a zatem jedynie co do odsetek naliczonych za okres od 4 września 2015 r. do 16 grudnia 2015 r. - powództwo uległo oddaleniu (pkt II).

W punkcie III Sąd oddalił wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Podstawę wniosku powoda stanowił przepis art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Wskazany przepis stanowi wyjątek od zasady jednorazowego spełnienia świadczenia. Jego zastosowanie wymaga każdorazowo analizy okoliczności danej sprawy. Kryterium tej analizy jest wystąpienie w sprawie wypadku szczególnie uzasadnionego, którym może być trudna sytuacja majątkowa, osobista lub rodzinna

pozwanego. Pamiętać przy tym należy, że ochrona strony pozwanej przewidziana przepisem art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę strony powodowej; wymaga przy tym również uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym także uzasadnionego interesu powoda. Ponadto wskazać należy, iż celem zastosowania instytucji prawnej z art. 320 k.p.c. jest umożliwienie stronie pozwanej spełnienia świadczenia. W związku z powyższym, strona winna wykazać, iż jest w stanie wypełnić swój obowiązek w terminie wskazanym we wniosku (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 8 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa 923/16, Legalis 1636939). Sąd nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Pozwany wniosek swój uzasadniał osadzeniem w zakładzie karnym i brakiem możliwości pracy zarobkowej. W ocenie Sądu jest to jednak konsekwencja popełnionych przez niego przestępstw, czego nie sposób uznać za wypadek szczególnie uzasadniony. Pozbawienie wolności, nawet mając na względzie wszystkie negatywne tego konsekwencje, nie może być traktowane jako okoliczność wpływająca na korzystniejszą sytuację procesową strony. Nadto, co najważniejsze, pozwany aktualnie nie posiada żadnych możliwości finansowych, by wywiązać się z ratalnej spłaty zadłużenia. Zatem uwzględnienie wniosku przy braku możliwości realizacji spłaty ratalnej zobowiązania jest niecelowe.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt IV wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu - na podstawie art. 98 §1 i §2 k.p.c., które stanowią, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na koszty poniesione przez powoda w niniejszej sprawie składały się: 100 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu (art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.)), oraz 34 zł z tytułu opłat skarbowych od pełnomocnictw (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.)). Łącznie koszty te wyniosły 134 zł, zaś na podstawie przywołanych przepisów na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesu. Okoliczności wskazane przy uzasadnieniu punkt III wyroku przesądziły również o nieuwzględnieniu wniosku pozwanego o odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania.

W punkcie V wyroku Sąd przyznał adw. A. M. wynagrodzenie za pomocą prawną świadczoną D. S. z urzędu. Zgodnie z art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz.U.2015.615 z późn. zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Sąd zważył, że co prawda postępowanie w sprawie zakończyło się uwzględnieniem żądania pozwu nieomalże w całości. Nie zmienia to jednak okoliczności, że pełnomocnik z urzędu wywiązał się ze swoich obowiązków należycie reprezentując pozwanego w sprawie. Zgodnie z § 6 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) – obowiązującym na dzień wniesienia pozwu - stawka minimalna przy wartości przedmiotu sporu pomiędzy 1 500 zł a 5 000 zł wynosi 600 zł. Przyznana kwotę należało podwyższyć o kwotę podatku od towaru i usług, tj. o 23%, zgodnie z § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia. Łącznie zatem przyznano pełnomocnikowi urzędu kwotę 738 zł tytułem wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

SSR Małgorzata Janik-Białek

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować terminowe sporządzenie uzasadnienia.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Wykonać zarządzenie w terminie 7 dni.
4. Akta przedłożyć po wpłynięciu pisma lub za 30 dni od wykonania zarządzenia.

SSR Małgorzata Janik - Białek

S., dnia 20 września 2017 roku